

Sygn. akt VII U 1928/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Zelent

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2017 r. w Gdańsku

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wyrównanie wysokości emerytury oraz przeliczenie świadczenia

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 21 października 2016 r. nr (...) - (...)

oddala odwołanie.

SSO Monika Popielińska

Sygn. akt VII U 1928/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 października 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. P. prawa do przeliczenia oraz wypłaty wyrównania emerytury. Powołując się na treść art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Zakład wskazał, że ubezpieczony złożył wniosek o ponowne przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń za rok 1979 w dniu 18 marca 2015 roku, a zatem przeliczenie podstawy wymiaru oraz podjęcie wypłaty w nowej wysokości możliwe było od 01 marca 2015 roku (decyzja z 24 marca 2015 roku) (k. 163 akt emerytalnych).

Odwołanie z dnia 30 listopada 2016 roku od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do wypłaty wyrównania emerytury wstecz, tj. 3 lata przed złożeniem stosownego wniosku.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że przez oczywistą pomyłkę nie dostarczono organowi rentowemu danych o jego zatrudnieniu w 1979 roku, co skutkowało wyliczeniem emerytury w obniżonej wysokości. Decyzją z 24 marca 2015 roku, po dostarczeniu stosownej dokumentacji, organ rentowy ponownie przeliczył emeryturę ubezpieczonego, jednakże nie dokonano wyrównania przedmiotowego świadczenia wstecz. W ocenie J. P. jest to niezasadne, gdyż przyznanie niższego świadczenia było następstwem błędu organu rentowego, który pomimo oczywistego braku dokumentacji z jednego roku zatrudnienia, nie podjął żadnych działań, by tę kwestię wyjaśnić.

Nie poinformował nawet ubezpieczonego o przedmiotowym braku, ani nie wezwał go do jego usunięcia (k. 2 – 3 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie z 08 grudnia 2016 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w decyzji i podtrzymując zaprezentowane w niej stanowisko (k. 4 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 czerwca 2008 roku J. P., urodzony (...), złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosek o emeryturę. Do wniosku tego nie dołączono żadnych dokumentów zawierających informację o zarobkach ubezpieczonego. Załączone do niego zostało jedynie świadectwo pracy, z którego wynikało, że w okresie od 03 listopada 1971 roku do 30 czerwca 1979 roku ubezpieczony był zatrudniony w Stoczni (...) Spółce Akcyjnej na stanowisku monter ślusarskiego wyposażenia okrętowego oraz od 01 lipca 1979 roku do 31 maja 1990 roku na stanowisku monter ślusarskiego wyposażenia – spawacz.

Dowód: wniosek emerytalny k. 56 akt emerytalnych, świadectwo pracy k. 61

Organ rentowy rozpoznając wniosek ubezpieczonego o emeryturę dysponował zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ubezpieczonego za okres od 1980 roku do 1988 roku, które zostało złożone w toku postępowania o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Dowód: zaświadczenie k. 12 akt emerytalnych

Decyzją z dnia 20 czerwca 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu J. P. prawo do emerytury od dnia 20 maja 2008 roku, tj. od daty osiągnięcia przez wnioskodawcę wieku emerytalnego. Przy ustalaniu wysokości świadczenia przyjęto najkorzystniejszy wariant. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 33 lata i 7 miesięcy okresów składkowych oraz 10 lat i 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Decyzja zawierała prawidłowe pouczenie o możliwości odwołania się do Sądu. W załączniku do decyzji przedstawiono szczegółowo okresy i dane o zarobkach, które organ rentowy wziął pod uwagę przy wyliczeniu podstawy wymiaru świadczenia, z uwzględnieniem lat 1980 – 1997.

Dowód: decyzja z 20.06.2008 r. k. 73 akt emerytalnych, załącznik do decyzji k. 72 akt emerytalnych

Po otrzymaniu wskazanej wyżej decyzji ubezpieczony nie odwoływał się do Sądu. Udał się do ZUS, gdzie otrzymał wyjaśnienie powodu niskiej emerytury.

Dowód: przesłuchanie ubezpieczonego protokół k. 17akt sprawy oraz czas. 00:09:34 – 00:27:15(zapis na płycie Cd koperta k. 19 akt sprawy)

Ubezpieczony w dniu 20 sierpnia 2008 roku złożył do organu rentowego wniosek o ponowne przeliczenie emerytury z uwzględnieniem lat 1965 – 1978 oraz 1991 – 1992, do którego załączył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w latach 1965 – 1975 oraz 1976 – 1978.

Dowód: wniosek k. 74 akt emerytalnych, zaświadczenia k. 75, 76 akt emerytalnych, przesłuchanie ubezpieczonego protokół k. 17akt sprawy oraz czas. 00:09:34 – 00:27:15(zapis na płycie Cd koperta k. 19 akt sprawy)

Celem uzupełnienia posiadanych informacji organ rentowy zwrócił się do Stoczni (...) Spółki Akcyjnej o wyjaśnienie kwot wypłacanych ubezpieczonemu w 1991 roku ze wskazaniem czego dotyczyły, a także podanie jego zarobków w 1990 roku.

Dowód: pismo z 05.09.2008r. k. 77 akt emerytalnych

W wyniku powyższego Zakład Ubezpieczeń Społecznych uzyskał informację o zarobkach J. P. w 1990 roku.

Dowód: zaświadczenia k. 79 akt emerytalnych

Dysponując wskazaną dokumentacją organ rentowy decyzją z 10 października 2008 roku dokonał przeliczenia emerytury J. P. od 01 sierpnia 2008 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Decyzja zawierała prawidłowe pouczenie o możliwości odwołania się do Sądu. W załączniku do decyzji przedstawiono szczegółowo okresy, które organ rentowy wziął pod uwagę przy wyliczeniu podstawy wymiaru świadczenia, z uwzględnieniem lat 1972, 1977 – 1978, 1980 – 1996.

Dowód: decyzja z 10.10.2008 r. k. 85 akt emerytalnych, załącznik do decyzji k. 84 akt emerytalnych

W dniu 18 marca 2015 roku ubezpieczony złożył do organu rentowego kolejny wniosek o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem zarobków uzyskanych w 1979 roku. Do wniosku tego załączył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za okres od 1965 do 1969 roku, od 1971 – 1975 roku, od 1976 – 1978 roku, od 1979 do 1988 roku oraz od 1989 – 1997 roku.

Dowód: wniosek k. 94 akt emerytalnych, zaświadczenia k. 95, 96, 97, 98 akt emerytalnych, przesłuchanie ubezpieczonego protokół k. 17 akt sprawy oraz zazn. czas. 00:09:34 – 00:27:15(zapis na płycie Cd koperta k. 19 akt sprawy)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z 24 marca 2015 roku dokonał przeliczenia emerytury J. P. od 01 marca 2015 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Decyzja zawierała prawidłowe pouczenie o możliwości odwołania się do Sądu. W załączniku do decyzji przedstawiono szczegółowo okresy, które organ rentowy wziął pod uwagę przy wyliczeniu podstawy wymiaru świadczenia, z uwzględnieniem lat 1977 – 1996.

Dowód: decyzja z 24.03.2015 r. k. 107 akt emerytalnych, załącznik do decyzji k. 106 akt emerytalnych, przesłuchanie ubezpieczonego zazn. czas. 00:09:34 – 00:27:15

Następnie ubezpieczony złożył wniosek w pozwie z dnia 12 października 2015 roku, który sprecyzował na rozprawie w dniu 07 września 2016 roku, i domagał się wyrównania wysokości emerytury za okres od 20 czerwca 2008 roku do 24 marca 2015 roku o miesięczne kwoty po 69,93 zł wraz z odsetkami.

Dowód: pozew k. 2 – 4 akt VII U 1992/15, protokół rozprawy k. 78 – 79 akt VII U 1992/15, przesłuchanie ubezpieczonego protokół k. 17 akt sprawy oraz zazn. czas. 00:09:34 – 00:27:15(zapis na płycie Cd koperta k. 19 akt sprawy),

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 17 listopada 2015 roku organ rentowy domagał się jego oddalenia, wskazując, że to wnioskodawca winien dołączyć do wniosku w sprawie przyznania świadczenia dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, zaś zaświadczenie o zarobkach J. P. za 1979 rok, zostało przedstawione organowi rentowemu dopiero 18 marca 2015 roku, co skutkowało stosownym przeliczeniem emerytury od 01 marca 2015 roku.

Dowód: odpowiedź na odwołanie k. 24 akt VII U 1992/15

Postanowieniem z dnia 07 września 2016 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku przekazał organowi rentowemu do rozpoznania wskazany wyżej wniosek

Dowód: postanowienie z 07.09.2016r. k. 80, uzasadnienie postanowienia 84 – 86 akt VII U 1992/15

Decyzją z dnia 21 października 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. P. prawa do przeliczenia oraz wypłaty wyrównania emerytury.

Dowód: decyzja z 21.10.2016 r. k. 163 akt emerytalnych

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, w tym w aktach rentowych pozwanego organu oraz aktach Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygn. akt VII U 1992/15, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana i nie budziła zastrzeżeń Sądu.

Dowody w postaci dokumentów urzędowych Sąd ocenił na podstawie art. 244 § 1 k.p.c. ustalając, że skoro w toku procesu nie zostały skutecznie podważone, stanowią świadectwo tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Powyższe dowody układają się zdaniem Sądu w spójną całość, wzajemnie się potwierdzając i uzupełniając. Nie były też kwestionowane przez strony, wobec czego Sąd dał im wiarę w całej rozciągłości.

Sąd w swoich ustaleniach oparł się również na przesłuchaniu ubezpieczonego. Przedmiotowe wyjaśnienia zasługują na przymiot wiarygodności, gdyż ubezpieczony w sposób szczegółowy opisał postępowanie przed organem rentowym, a nadto pokrywają się z treścią dokumentów zawartych w aktach organu rentowego i aktach VII U 1992/15.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego J. P. nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3 ustawy dotyczącym renty rodzinnej albo za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa powyżej, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

J. P. uznając, że na skutek błędu organu rentowego doszło do zaniżenia przysługującego mu świadczenia emerytalnego, domagał się wyrównania wysokości emerytury oraz przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem wskazanego powyżej 3 – letniego okresu. Błędu Zakładu ubezpieczony upatrywał w tym, że organ rentowy nie podjął żadnych działań w celu wyjaśnienia braku zaświadczenia o wynagrodzeniu za rok 1979. Nie poinformował go o przedmiotowym braku i nie wezwał go do jego usunięcia.

W tym miejscu wskazać należy, że błędem organu rentowego jest każda okoliczność nieleżąca po stronie ubezpieczonego, która doprowadziła do wadliwej decyzji. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zawarte w art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych określenie „błąd organu rentowego” obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za takie przyczyny należy uznać wszystkie zaniedbania organu, każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności przepisów. Błędem organu rentowego jest także błędna wykładnia obowiązujących przepisów (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 10 maja 2016 r., III AUa 2127/15, Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 29 października 2015 r., III AUa 620/15, Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 10 września 2015 r., III AUa 2198/14, Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 stycznia 2015 r., III AUa 366/14).

Jak natomiast wynika z dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych, J. P. przedłożył Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za 1979 roku dopiero 18 marca 2015 roku (k. 97) wraz z kolejnym wnioskiem o przeliczenie emerytury. Wcześniejsza dokumentacja znajdująca się w aktach rentowych, nie zawierała takiej informacji ani przy wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy, ani przy wniosku o emeryturę, ani przy wniosku o przeliczenie emerytury z 20 sierpnia 2008 roku.

Wbrew natomiast stanowisku ubezpieczonego nie sposób upatrywać błędu organu rentowego w tym, że nie podjął żadnych działań w celu wyjaśnienia braku zaświadczenia o wynagrodzeniu za rok 1979 i nie wezwał J. P. do jego przedstawienia.

Zgodnie z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych postępowanie w sprawie świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Te wyjątki, kiedy organ rentowy działa z urzędu określono w art. 116 ust. 1 a wskazanej ustawy, w którym przyjęto, że postępowanie o emeryturę wszczyna się z urzędu, jeżeli wiek emerytalny dla uprawnionych do świadczenia przedemerytalnego lub zasiłku przedemerytalnego określają przepisy art. 24 ust. 1a i 1b oraz art. 27 ust. 2 i 3 ustawy. Również z urzędu, zgodnie z art. 24a wskazanej ustawy przyznaje się emeryturę zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek uprawniający do tej emerytury oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu. J. P. natomiast uzyskał uprawnienia emerytalne zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a więc na wniosek.

Równocześnie w § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U.2011.237.1412) wskazano, że postępowaniu w sprawie świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że przepisy ustawy przewidują wszczęcie tego postępowania z urzędu.

Zgodnie z art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Zgodnie natomiast z § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U.2011.237.1412) zainteresowany zgłaszający wniosek o emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy powinien dołączyć do wniosku dokumenty stwierdzające:

- 1) datę urodzenia;
- 2) okresy uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokość;
- 3) stan zdrowia, a także wywiad zawodowy sporządzony przez płatnika składek, jeżeli ubezpieczony pozostaje w zatrudnieniu - w przypadku, gdy prawo do świadczenia jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy;
- 4) wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu i uposażenia, przyjmowanych do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń;
- 5) okoliczności niezbędne do ustalenia świadczeń przysługujących z zagranicznych instytucji ubezpieczeniowych, jeżeli umowy międzynarodowe, których stroną jest R., tak stanowią.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że to obowiązkiem ubezpieczonego było przedłożenie organowi rentowemu wszelkich dokumentów niezbędnych do ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego. Nie sposób zatem uznać, by Zakład Ubezpieczeń Społecznych miał przed dniem 18 marca 2015 roku podstawy do przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił, a zatem by popełnił błąd.

Podkreślenia również wymaga okoliczność, iż J. P. otrzymał decyzję organu rentowego o przyznaniu emerytury wraz z informacją o przyjętych okresach składkowych i nieskładkowych. Otrzymał również załącznik do decyzji zawierający szczegółowe przedstawienie okresów i zarobków, które zostały uwzględnione przez organ rentowy przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia, gdzie nie był wyszczególniony rok 1979.

Ubezpieczony, co prawda wcześniej występował o przeliczenie przyznanego mu świadczenia (k. 74) i złożył w tym celu stosowne zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, ale nadal nie przedstawił wskazanego zaświadczenia za rok 1979 (k. 75 – 76). Decyzja o przeliczeniu emerytury z dnia 10 października 2008 roku, podobnie jak decyzja o przyznaniu emerytury, zawierała załącznik, w którym wskazane były szczegółowo lata, które zostały uwzględnione przez organ rentowy przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia, gdzie również nie był wyszczególniony rok 1979. W toku tego postępowania organ rentowy prowadził postępowanie wyjaśniające zwracając się do zakładu pracy ubezpieczonego o stosowne informacje (k. 77), jednakże czynił to w zakresie, w jakim posiadał wiedzę o tym, czy ubezpieczony uzyskiwał dochody.

Podkreślenia natomiast jeszcze raz wymaga okoliczność, iż organ rentowy, w takich sprawach jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania, nie działa z urzędu i przy rozpoznaniu wniosku dokonuje jedynie weryfikacji dokumentów przedstawionych przez stronę.

Nadto zauważyć również należy, że J. P. miał możliwość wglądu do akt organu rentowego i zaznajomienia się ze znajdującą się tam dokumentacją. Był również pouczany przy każdej z wydanych przez ZUS decyzji o prawie odwołania się do Sądu, z czego jednak nie skorzystał.

Zauważyć również należy, że nie każda wysokość świadczenia powoduje zwiększenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia, a zatem nie każdy rok jest istotny z punktu widzenia wysokości emerytury. Ubezpieczony może mieć interes w tym, by nie przedstawić organowi rentowemu zaświadczenia o zarobkach, w przypadku bowiem gdy nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury, za podstawę tę przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Chodzi zatem o wskazanie takich zarobków, które dają podstawę do podwyższenia świadczenia. Rolą zaś strony jest przedstawienie niezbędnych dokumentów w tym zakresie.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska ubezpieczonego i uznał, iż w sytuacji, gdy J. P. mógł przedłożyć dokumenty o jego zatrudnieniu i wynagrodzeniu w roku 1979 wcześniej, czego nie uczynił, a zaświadczenie takie złożył dopiero 18 marca 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych słusznie odmówił prawa do przeliczenia i wypłaty wyrównania emerytury z datą wcześniejszą niż wniosek z dnia 18 marca 2015r. . Nie sposób bowiem doszukiwać się błędu organu rentowego w sytuacji, gdy podstawy do podwyższenia świadczenia zaistniały dopiero po przedłożeniu zaświadczenia o zarobkach w dniu 18 marca 2015 roku. Słusznie zatem przeliczenie emerytury nastąpiło od dnia 01 marca 2015 roku, a więc zgodnie z treścią art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do podwyższenia świadczenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Konkludując, na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie J. P. od decyzji z dnia 21 października 2016 roku jako niezasadne.

SSO Monika Popielińska